

Examensarbete, kandidat

2009

Morgan Andersson

The final chapter

Handledare: Ragnhild Sjögren och Joakim Milder

Musikerprogram, konstnärlig kandidat examen, profil Jazz

Institutionen för jazz

Kungl. Musikhögskolan i Stockholm

Innehållsförteckning:

- **Min bakgrund s. 3-6**
- **Om mig s. 6-7**
- **Mina musikaliska influenser s. 7-8**
- **Planeringen av examenskonserteren s. 8-10**
- **Mina låtar s. 10-12**
- **PR – Affisch – mail/sms s. 12-13**
- **Examenskonserteren s. 13-15**
- **Videoinspelning s. 15**
- **Slutord s. 16-17**

Min bakgrund:

Musikskolans dag i Karlskoga, någon gång i början av 90-talet. Min dröm skulle besannas, jag skulle börja spela trummor. Det var min tanke i alla fall. Morsan puschade mig att jag även skulle prova flera olika typer av instrument, men jag vägrade. Efter ett tag gav jag efter och sa att jag kunde tänka mig att prova elgitarr. Vi kom fram, inser att det inte bara är jag som är exalterad över möjligheten att bli rockstjärna. Packat med folk! Samling i aulan för information. Den totalignorerar jag och koncentrerar mig istället för att bearbeta en strategi, så jag så smidigt som möjligt kan ta mig ner till trumbunkern som nummer ett. Men inser ganska snabbt att jag sitter alldeles för långt ifrån utgången för att lyckas. Till min fasa när jag kommer ner ser jag att 75% av alla andra barnen har tänkt i exakt samma banor och kön är enorm. Äntligen min tur efter ett års väntan (kändes det som i alla fall). Sätter mig ner och börjar trumma, underbar känsla. Tiden går ut och jag droppar kanske den mest naturliga frågan i det här läget: När kan jag börja? Kan fortfarande inte komma på något tillfälle i mitt liv där besvikelsen har varit större än vad som just skedde här. Musikläraren: Om tre-fyra år kanske.... Jag kände hur en tår började närma sig och min mamma gjorde sitt bästa för att trösta mig. Kanske skulle jag prova den där elgitarren då. Knallade dit, väntade på min tur. Kom in och fick lira Smoke on the Water på en sträng. Lyckan var enorm! Ställde samma fråga, fick samma svar. Misär!!! Men jag tänkte inte ge upp så lätt, var inställd på att jag skulle börja spela något instrument så jag provade vidare. Åhhhh... ett rum utan kö!!! Skyndade mig dit och där sitter en storvuxen man (tjock) och håller i ett instrument som är större än mig. En tuba. Jag gör ett tappert försök men det känns bara som jag kommer bli uppäten av monstret jag håller i. Springer nästan därifrån och passar på att varna några andra som är på väg dit. Provar ytterligare några instrument men det är inget som lockar. Börjar bli trött men min mamma tycker jag ska prova trumpeterna också innan vi åker hem. Jag går med på det, kliver in och gör mitt bästa för att få ljud i den där luren. Lyckas faktiskt förvånansvärt bra, blir lite chockad själv och bestämmer mig för att sätta upp mig

på kölistan till trumpet. Kommer in, börjar med undervisningen till hösten. Övar aldrig och slutar spela efter ett år.

Det här var första gången jag kom i kontakt med instrument på riktigt, och som ni märker gjorde det ganska stora intryck på mig eftersom jag kan komma ihåg allt ganska detaljerat.

Skulle tippa på att det kanske är 18 år sedan.

Nu dröjde det flera år innan jag fick upp intresset för musik igen. Snöade in på alla typer av idrott, fotboll i första hand. Det satsades också stenhårt från klubbens sida redan när jag var 14 år. Inhyrd tränare som stod och skrek på oss, träningar 4 dagar i veckan osv. Detta fick mig att ledsna lite grann. Och så en dag kom ett brev på posten som talade om att jag kommit in på musikskolan på elgitarr. Blev väldigt förvånad eftersom jag totalt hade glömt bort att jag faktiskt hade anmält mig flera år tidigare. Och blev såklart väldigt glad!

Hösten kom och jag gick till min första gitarrlektion. Mötte en person som jag i efterhand insett är anledningen till att jag håller på med musik i den utsträckning och på den nivån jag är idag. Mikael Lindkvist, fantastisk lärare och otroligt smart vad det gäller pedagogik. Han hade inte läst någonting om det ämnet men fostrade ett gäng jättebra gitarrister under den korta tid han var lärare i Karlskoga. Mikael hade koll på läget i de flesta musikstilar, och var noga med att man fick chansen att prova det mesta av det. Det var viktigt att jag tyckte att det var kul att spela. Jag fick ofta välja vad jag ville jobba med, och då blir man automatiskt mer engagerad och övar. Sen planterade han givetvis in en massa övningar i det så jag skulle utvecklas på bästa sätt. Han kändes också som en bra kompis som man kunde prata med om det mesta. Det är nåt som jag tänkt på nu i efterhand och kommit fram till att det var jätteviktigt.

Jag var inte den enda som blev genuint intresserad av att spela gitarr. Skulle nästan vilja säga att jag blev manisk. Trappade ner på all idrott, musiken tog över. Övade som en galning, och det mottogs med blandad förtjusning hemma: Ska han inte äta....? Hårdrock och rockblues var grejen. Men

har alltid varit öppen och väldigt intresserad av allt möjligt och det är något som jag är glad och stolt över. Mikael var väldigt noga med att introducera all typ av musik, så när jazzen knackade på dörren några år senare fanns redan ett intresse planterat. Han slutade lagom till jag skulle börja gymnasiet. Några veckor innan vurpade jag med min moppe, gled som en hamburgare mellan asfalten och moppen i kanske 10 m. Skrapade upp mig så man såg lite av benet på foten. Pajade alla kläder och var tvungen att gå hem med moppen 2 km, men grät inte för det. Men när Mikael slutade så kunde jag faktiskt inte hålla emot. Det kom ett par tårar. Har funderat på det där på senare tid nu när jag själv undervisar, och kommit fram till att det verkligen betyder så mycket vad man har för lärare. I det här fallet avgjordes min framtid under de åren.

Pluggade tre år på Musikestetiska linjen på gymnasiet i Karlskoga. Det var här jag bestämde mig för att jag i framtiden ville jobba med musik på heltid. Insåg att jag behövde komma bort ifrån min lilla håla, plugga musik och skaffa mig kontakter. För att senare komma till Stockholm. Det var min plan. Var ganska färsk på jazz vi det här laget men väl införstådd med att det var improvisationsmusiken som skulle ta mig någonstans, så jag började hårdöva. Siktade på att komma in på Skurups Fhsk men insåg att jag nog inte var på den nivån riktigt än och sökte mig därför till några andra. Hamnade i Arvika på Ingesund för att senare avancera ner till sydligare breddgrader, dvs Skurup. Det blev två mycket lärorika år, både musikaliskt och personligt. Fick chansen att ha Bengt "Mulle" Holmqvist som lärare, och det är mycket tack vare honom som jag kom in på Ackis. Han lärde mig att tänka mer musikaliskt istället för att jobba med olika koncept. Ville spela så hippt som möjligt hellre än att bara spela musik ifrån hjärtat. Mulle ändrade på det vilket jag i efterhand är väldigt tacksam för. Vi jobbade också mycket med rytmik och udda taktarter. Han har ett eget speciellt sätt att lära ut rytmiska överlagringar på. Jobbar med referensrytmer som man "slätar" ut i takten. Svårt att förklara men betydligt lättare att utöva. Det ska mycket till för att jag ska sätta mig ner och verkligen

tänka på varför musik är och fungerar på ett visst sätt, och varför jag spelar som jag gör. Mår oftast sämre av att hålla på att analysera. Men han fick mig att göra det på riktigt och vända det till nåt positivt.

Ett ganska stort steg att bara flytta till Stockholm. Det var ju ett av mina mål och jag kände verkligen att jag var på god väg. Kändes som att allt var mer på riktigt nu, att det var läge att börja bygga ett bredare kontaktnät och börja jaga spelningar. Blir lätt att man inte tänker på sånt när man befinner sig i en "skyddat verkstad", dvs med csn-pengar, gratis lokaler etc. Just på den fronten har jag nog nytta av att jag är lite äldre. Insåg ganska snabbt att det inte är någon lekstuga utan började styra upp saker utanför skolan. Det bästa med Ackis är ju att man träffar så många fantastiska musiker och människor på samma ställe. Och de flesta jag spelar med har ju eller har haft anknytning till skolan. Det första som hände när jag började var att jag styrde upp mitt eget band, Blue Corners. Mina båda tidigare projektarbeten har knutits till det bandet. Konsert i lilla salen i ettan, och inspelning i stora studion i tvåan. Under andra året på skolan utvecklades en kvartett med den enligt mig helt fantastiska sångerskan Kristin Amparo, The Cali Quartet. Vi har spelat väldigt mycket sedan dess och kommer fortsätta att göra det framöver.

Vem är jag idag?

Jazz är märkligt. Ena stunden kan det vara det mest fantastiska som finns, och andra stunden någonting som dödar ens själ. Får man spela med människor man tycker om både musikaliskt och socialt brukar det mesta flyta på hur bra som helst. Medans om man blir utsatt för motsatsen så känns det inte riktigt lika kul. Försöker hålla mig till den typ av jazz jag gillar och de människor jag tycker om att arbeta med. Har förstått för längesen hur mycket man måste offra för att eventuellt kunna klara sig på att spela jazz, så jag tittade åt andra håll ganska tidigt. Är ju en rocker från början så man får

ju utnyttja den kunskapen också. Mitt mål är att försöka få en lagom dos av båda världarna även om pengarna inte finns i jazzen på samma sätt som i den kommersiella musikvärlden. Nu har jag precis börjat spela med en popsångerska och hoppas väl att hon ska slå igenom så man kan känna sig hyfsat trygg ekonomiskt nu när man slutar skolan och lämnar den skyddade verkstaden. Men jag är inte orolig, är van med att styra upp saker och ting. Jag ansvarar mer eller mindre för alla projekt som jag är delaktig i. Mitt eget band Blue Corners, Cali Quartet, Dolomite (partyband), plus andra småprojekt. Man lär sig mycket av det. Ha kontakt med arrangörer, styra upp allt runt omkring ett gig samt ha koll på ekonomi. Man blir lite ut av en arbetsgivare skulle man kunna säga. De får fakturera mig och jag sköter utbetalning. Lite märkligt i början med tanke att de oftast är mina vänner men man vänjer sig. Har slutat vara snäll och tagit på mig allt skitgöra vid sidan om som bara tar energi, utan extra i kassan. Är trött på musikerparasiter som aldrig kan lyfta ett finger när det kommer till nåt annat än att spela. Så nu är jag musiker/manager!

Mina musikaliska influenser

Om jag ska börja med vilka improvisationsmusiker som betyder och har betytt mest för mig genom åren är den första i radan helt klart Kurt Rosenwinkel. En fantastisk gitarrist som enligt mig spelar i sin egen liga när det gäller gitarr. Otroligt musikalisk och spelar verkligen gitarr, inte sax fast på gitarr som många andra gör. Utnyttjar instrumentets fördelar på bästa sätt. Spelar vertikalt, inte i boxar. Långa linjer, och gitarristiska klanger. Använder effekter för att få fram ett eget sound. Är inte kvar i 50-talet utan vill hela tiden utveckla sin musik och sträva framåt. Spelar väldigt modernt, något som jag gillar starkt.

Pat Metheny, inte konstigt att just han kallas för Mr Melody. Känns alltid som han spelar skrivna solon just pga hans vackra

melodiska spel. Jag hade en period då jag lyssnade nästan uteslutande på denna musiker. Örongodis!

John Scofield, ett skitigt och ruffigt gitarrsound som jag alltid gillat. Vågar ta ut svängarna och har en timing och frasering jag är svag för. Gillar mest hans grooviga skivor.

Ben Monder, en gitarrist som kanske inte är internationellt speciellt känd. Ett monster på att spela. Använder klanger som är mer eller mindre omöjliga för vanliga dödliga gitarrister. Har händer stora som dasslock. Och det är just hans harmonik som gör honom så intressant.

Något som är gemensamt för de här fyra gitarristerna är något som jag nämnde med Kurt. De spelar gitarr och inget annat instrument fast på gitarr. Det är något jag själv strävar efter och tycker att jag lyckas med.

Jag har såklart också lyssnat på de gamla rävarna: Miles, Coltrane, Shorter, Parker och många fler. Har säkerligen blivit påverkad av dom också. Det finns ju en anledning till varför de är legender. Men det är väldigt sällan nuförtiden jag lyssnar på den typen av musik. Blir mest pop och rock och soul om jag ska vara ärlig. Och det märks i den jazzmusik jag skriver. Coldplay, Radiohead och Stevie Wonder för att nämna några få. Jag mår bäst när jag får en blandning av allt möjligt, som att plocka lösgodis. Lite av varje så blir man nöjd och glad.

Planeringen av examenskonserten

Hur tänkte jag då inför mitt examensarbete? Idén kom väl egentligen fram pga av att jag var vansinnigt skoltrött, som nog vem som helst som läser detta skulle kunna räkna ut. Fyra år på folkhögskola och tre år på högskola gör inte att man längtar efter ytterligare ett år. Funderade länge på hur jag skulle klara av att ta mig igenom ett sista år. Min första tanke kändes

självklar, Joakim Milder som handledare till mitt examensarbete och lägga de extra poäng jag kan på honom. Har haft Joakim under alla år på skolan. Har bara spelat i stort sett, men det är ändå det jag känner att jag fått ut mest av. Jag har haft så många olika gitarrlärare under åren som gått och jag har ganska bra koll på vad jag behöver öva på. Kände att jag bara ville jobba med det musikaliska som jag gör med Joakim. Pratade med honom om alternativ till lärare. Har alltid beundrat Christian Spering och Peter Danemo och frågade därför Joakim vad han trodde om det. Han har ju jobbat mycket med båda två så det är ju den bästa personen man kan be om råd av. Han tyckte det var en lysande idé och valde faktiskt att engagera sig själv, tog kontakt med dessa herrar och kollade intresset. Det visade sig att båda nappade på förslaget och jag hade nu tre fantastiska lärare inför sista året: Joakim Milder, Christian Spering och Peter Danemo. Och då är det inte så svårt att bestämma sig för vad man ska göra som examensarbete. En konsert tillsammans med alla tre såklart! En STOR morot som faktiskt har gjort detta år av alla i skolan till det bästa jag haft. En ganska oväntat vändning och väldigt uppfriskande. Mina instrumentallektioner har inte varit som en "vanlig" lektion. Vi har bara spelat i stort sett. De har ibland kommit med kommentarer om vissa saker men inget mer. Precis som jag har velat ha det. Jag har lärt mig massor på att bara spela musik med så begåvade och rutinerade musiker. Lugnet de har, timingen och fraseringen. Deras sätt att bygga upp solon och hur mycket de verkligen lyssnar. Tror personligen att det är den bästa typen av undervisning när man har kommit upp till en professionell nivå som jag ändå tycker att det är på många av oss elever på Ackis. Jag vet redan vad jag behöver öva på rent tekniskt osv.

Jag kontakte Niklas Barnö på Hotell Hellsten och frågade om det fanns intresse från deras sida att anordna min konsert, och det fanns det. Så vi bokade in ett datum. Onsdagen den 1:a April 2009 skulle den bli av.

Tanken var att spela enbart min musik. Jag ville känna pressen att skriva ny musik. Hade redan en hyfsad repertoar

med låtar som vi spelat med mitt band Blue Corners. Ville absolut ha med några av dessa så jag tänkte att första set skulle bestå av redan skrivna alster, och det andra av nya.

Under året som gick så hade jag 6 lektioner med varje enskild lärare. Jag tog med komp till varje lektion och så spelade vi. Kort och gott! De första tre gångerna spelade vi standars bara för att lära känna varandra musikaliskt. Väldigt nyttigt. För att senare börja jobba med mina låtar inför konserten. Sista gången blev genrep med Milder, Danemo och Spring på plats samtidigt. Var en häftig känsla att lira med så rutinerade musiker och jag kände mig trygg inför konserten.

Mina Låtar

Blues Willis: En nygammal låt. Skriven redan på Ingesund men har alltid gillat den. Kommer ifrån en period när jag lyssnade mycket på John Scofield och hans lite mer grooviga plattor. Lite boogalo-stil. Nåt härligt lättsamt med låten som jag gillar och den går alltid hem hos de musiker jag spelat den med. Ville börja med denna för att komma igång. Kanske inte mitt starkaste kort men ville känna mig avslappnad som jag alltid gör med Blues Willis. Kan tyvärr inte ta åt mig äran för denna eminenta titel. Min polare Robert som myntade den, och jag kände mig därför skyldig att ägna den åt honom på konserten.

Koh Hai: Var i Thailand för 7 år sedan. Då besökta jag en av de vackraste platser jag någonsin satt min fot på. En ö med kritvita sandstränder, turkosblått vatten och hängande palmer. Kommer ihåg hur jag fick gåshud bara av att vara där. Fick upp en melodi i mitt huvud när jag låg på stranden som vägrade släppa. Skrev ner den i mitt block när jag kom tillbaka till våran bungalow. När jag kom hem så harmoniserade jag den. Titeln blev namnet på ön. Koh Hai. Är fortfarande en av

mina bästa kompositioner och den kommer alltid att finnas med.

Panic Attack: När jag gick på Skurups Folkhögskola utvecklade jag någon form av prestationsångest. Skulle söka högskolan, dåligt med pengar, långt till tjejen etc. Livet lekte inte just då. Det slutade med att jag fick panikångestattacker. Inte det mest stimulerande jag varit med om. Det enda bra som kom ur det var denna låten. Försökte genom musiken beskriva hur det kändes, och jag tyckte jag lyckades ganska bra. En väldigt svår låt som bygger på ett hetsigt riff och en harmoniskt krånglig B-del. Men allt känns samtidigt naturligt.

Blue Corners: Samma namn som på mitt band. Ingen direkt tanke bakom titeln mer än att jag visste att jag i framtiden ville ha ett band som skulle heta det. Ser denna låten som en liten hyllning till mina fantastiska bandmedlemmar: Jens Filipsson, Nicklas Wennström, Erik Lindeborg och Sebastian Ågren.

Bleeding Heart/Time will tell: Detta är två låtar som jag satte ihop till ett medley. De skiljer sig markant från alla de andra med tanke på att det är pop. Spelar så mycket med de fantastiska sångarna Oskar Nilsson och Kristin Amparo så det kändes viktigt för mig att ha med dom. Extra kul att spela de här låtarna för jag har även skrivit text. Handlar om ett jobbigt uppbrott från min gamla flickvän och den senare om reflektionerna långt efter. En gammal och en ny låt.

A strange coincidence: En helt färsk låt. Har ända sen Skurupstiden varit intresserad av udda taktarter och rytmiska överlagringar. Alltid svårt att inte få den typen av låtar att verka överarbetade, men jag tycker även här att jag lyckades bra. Bygger på ett riff. En figur på 4 över 5.

Diskusvägen 4B: Adressen där jag är uppvuxen. Denna låt är tillägnad mina föräldrar. De har alltid ställt upp till 100% och jag har känt att jag varit dålig på att tacka dem. Mina föräldrar är inga stora jazzfans så jag ville verkligen skriva någon som de skulle uppskatta. Jag tänkte mig mer svensk folkmusik när jag skrev låten. Givetvis med improvisationer. Väldigt melodiskt tema i tretakt.

The final chapter: Titeln talar för sig själv. Även denna en ny komposition som på nåt sätt ska demonstrera slutet av min utbildning, och att det är dags att börja på en ny era. Jag har ofta stora inslag i min musik från pop/rock världen, även när jag skriver jazzmusik. Det är nåt som blivit mitt signum lite grann. Och The final chapter är verkligen ett bra exempel på det.

PR – Affisch – mail/sms

Man kan inte ha koll på allt. Till exempel göra en affisch i Photoshop. Enda delen jag hade lite ångest inför när jag började planera upplägget. Ville verkligen att det skulle bli bra, och jag visste att med mina ynka kunskaper inom området kunde det bara bli på ett sätt. Ohållbart! Det är tur man känner folk utanför musikkretsen som har kunskap inom detta område. I mitt fall var det Caroline Frank som var räddingen. En jätteduktig konstnärlig tjej med koll på läget. Jag hade en hyfsat tydlig idé hur jag ville att den skulle se ut. Ett bokuppslag med mig på ena sidan och info om konserten på andra. Temat fick bli som titeln på den sista låten jag tänkte spela, The final chapter. Hade också ett ordspråk som betyder mycket för mig som jag ville skulle stå någonstans.

- "Om man tänker som man alltid gjort får man bara mer av det man redan har". Brukar tänka på det när jag faller in i mönster som jag brukar följa. Oftast bara för att det är bekvämt.

Vi fotade och sen fick hon mer eller mindre fria händer att skapa något. Jag blev väldigt nöjd med resultatet och vårt samarbete. Precis som jag tänkt mig. Tryckte upp femton ex och satte upp lite här och var. En affisch är alltid bra att ha för att fånga folks intresse. Men just på skolan där man dagligen bombas av reklam för konserter tror jag det är bäst med personlig kontakt för att få folk att komma. Jag bjöd in de flesta personigen. Vet själv att det känns roligare och mer motiverande att komma om man känner sig lite speciellt inbjuden.

Vet hur man ofta kan reagera på mass-sms utskick. Ibland blir jag seriöst irriterad med tanke på att man brukar få nåt varje dag. Men vad gör man? Alla tänker ju likadant. Även jag, så jag slängde iväg ett jag med. Plus skolans mail samt att Hotell Hellsten är rätt bra på att bomba folk med inbjudningar, så de skickade också. Fanns nog en och annan som lackade ur och inte gick på konserten i ren protest. Haha!

Examenskonserten

Onsdag 1:a April 2009. Kanske en av de mest betydelsefulla dagarna hittills i mitt liv. Var inte helt nöjd med att ha en föreläsning på skolan från kl nio till kvart över tolv. Min familj skulle komma till Stockholm och jag skulle möta upp dem senare på dagen. Hade en del att stå i så stressen blev relativt påtaglig. Konserten skulle börja kl åtta. Jag skulle vara på hotellet kl sex och börja rodde och de andra skulle komma kl sju. Jag lastade in mina grejor och började rodde upp PA anläggningen själv. Tar för givet att den ska funka så jag väntar med att soundchecka till senare. Till min fasa när vi ska kolla ljudet inser vi att systemet inte funkar och det utbryter

panik hos mig. Första låten i andra set ska spelas med två vokalister. Plus att jag inser att jag ska få prata utan mick, jag som suger på att få ut vad jag vill säga med mick! Problemet gör att vi inte kommer igång förens tjugo i nio, och gör att jag inte riktigt kan slappna av. Som tur var hade jag förberett mig med att skriva ner mellansnack så jag slapp vara nervös för det. Niklas Barnö lyckas få min gitarrkollega Daniel Svensson som har bil att hämta ett PA ifrån Servicecentrum på skolan. Räddade hela situationen och gjorde att jag kunde koncentrera mig 100% på det musikaliska. Var jätteskönt. Andra set kändes klockrent, var nöjd med mitt mellansnack och mitt gitarrspel. En bra helhet. När det kommer till det musikaliska och vårt samspel tycker jag att jag skötte mig bra överlag. Var lite rädd för att jag skulle känna mig lite väl underlägsen med tanke på musikerna jag spelade med, men så blev det inte alls. Musiken kändes som en helhet och vi spelade tillsammans. Jag hade en intressant diskussion med Milder ett tag efteråt om just detta. Han menade på att jag snarare hade överhanden med tanke på att det är mina kompositioner och jag är den som kan min musik bäst. Och det är klart att det är så. Jag tillhör en helt annan generation än vad de gör och min musik skiljer sig ganska mycket ifrån deras, men när de spelade kändes allt helt naturligt i alla fall.

Kul att så många av mina vänner, kollegor och familj kunde närvara. En riktig urladdning när konserten var klar. Någonting jag har velat sedan länge var att få tacka mina närmaste och mina lärare jag haft de senaste åren. Kändes väldigt bra att äntligen få göra det och jag är nöjd med sättet jag tackade. Kunde känna hur en stor sten släppte ifrån bröstet. Många av mina vänner kollegor kom fram efteråt och tackade för en bra konsert. Mycket positiva reaktioner framförallt över mina kompositioner vilket känns extra kul. Även mina bandmedlemmar konstaterade att det varit ett trevligt år med en lyckad konsert. Det kändes också när vi spelade som att de gillade musiken. En skön avslutning på ett bra år med Joakim, Christian och Peter. Senare på kvällen var det meningen att min familj skulle "fira" min examen, men jag var så trött att jag

nästan slocknade så fort jag kom till deras hotell. Vi tog det nästa dag istället.

Videoinspelningen

Även denna gång har jag mycket att tacka Caroline Frank som hjälpte mig med detta. Fixade utrustningen och filmade hela konserten. Ett väldigt roligt sätt att få komma ihåg konserten, och framförallt otroligt kul och viktigt att få se sig själv lira. Man brukar ju vara sin absolut största kritiker och så även denna gång. Caroline och jag åkte till hennes skola och redigerade filmen. Blev jättebra även denna gången och jag är supertacksam för all hjälp jag fått av henne. Fick mina filmklipp, la upp ett par på youtube och resten i säkert förvar i min dator som minne. Filma sig själv när man lilar är något man borde göra oftare. Även det visuella är en stor del av ett konsertintryck, nåt jag måste bättra mig på. Kan tycka att jag ser lite stel ut när jag spelar jazz, men å andra sidan är det ju inte musikstilen man förväntas stå och dansa till samtidigt man spelar. Så jag vet inte om min kritik är befogad. Tyckte ändå att jag skötte mig helt ok. Nu i efterhand har jag lyssnat ett flertal gånger på inspelningen och analyserat det jag har presterat. Slutsatsen stämmer ganska bra överens med hur min känsla var efter konserten. Andra set var helt klart bättre, jag kändes mer avslappnad och det i sin tur gjorde samspelet mycket bättre. En analys som även Joakim höll med om. Hans åsikter var överlag väldigt positiva vilket kändes skönt för mig. The final chapter, den sista låten var grädden på moset. En perfekt avslutning med bra samspel och fina improvisationer. Men det är svårt och jag vet inte i fall jag ens vill gå in och analysera saker in i minsta detalj hur jag spelade och varför. Det blev som det blev helt enkelt och jag kan bara konstatera att det kändes bra. Jag fick även hjälp av en annan kompis som spelade in musiken separat, så jag har ett audiospår som jag kommer använda till cd-skivan som bifogas.

Slutord

Nu sitter man här och tänker tillbaka på hela processen. Och jag måste ändå säga att det är med glädje jag gör det. Känner mig överlag nöjd med resultatet. Visst är det småsaker man känner att man kunde ha gjort annorlunda men så är det väl alltid när man ser tillbaka. Är stolt över mig själv att jag tog tag i mina studier och gjorde någonting bra och motiverande av det istället för att bara skjuta upp det. Hade förmodligen resulterat i att jag inte tagit min examen. Ville få ut nåt bra av mitt sista år och göra nåt kul som examensarbete och det tycker jag verkligen det har varit. Joakim Milder som jag har haft som handledare, är en människa som jag har stor respekt för både som musiker och människa så det kändes naturligt att välja honom till detta projekt.

En annan väldigt stor faktor till varför jag valde att just göra en konsert var att få chansen att tacka mina föräldrar ordentligt. De har som sagt alltid ställt upp till hundra procent, men jag har alltid känt att jag har varit dålig på att visa min uppskattning. Och konstigt nog var det en av de saker jag hade ångest för innan konserten, den delen när jag skulle tacka dem. Fick en klump i halsen och fick svårt att prata. Sa kanske hälften av vad jag hade tänkt att säga men det var ok i alla fall. De fattade.

Nåt som inte var lika kul var att denna konsert valde jag att lägga utanför skolan. Ville inte att skolan skulle ha något med den att göra. Ville ha en "riktig" konsert. Det innebar ju då att jag var tvungen att se till att mina bandmedlemmar fick ett anständigt gage. Tänkte mig i alla en tusing per skalle. Och på Hellsten lägger man ju pengar på bricka per set. Där jobbar en ung kille som uppenbarligen tycker det är lite jobbigt att gå runt och be folk om pengar, så han säger knappt till när han går förbi. Trots att det var ganska mycket folk så fick jag inte så mycket pengar. Det slutade med att jag ur egen ficka fick punga ut med 1600kr, då taxi till Danemo inkluderat för att få genomföra min konsert. Halvkul! Garanterat sista gången jag

betalar för att få spela. Men det var ju min examenskonsert trots allt, så jag får ändå säga att det var värt det.

Är som sagt stolt att jag genomförde allt det praktiska, men det är ingenting emot hur stolt jag är att jag kommit ända hit med den skriftliga delen. Känner hur mitt mörka ångestmoln som följt mig den senaste månaden börjar lätta och en liten solstråle börjar lysa. Härligt!

Nu är det bara någon månad kvar av min tid på Ackis. Har överlag varit bra, men ganska långt under mina förväntningar jag hade när jag först fick upp ögonen för skolan. Hade någon slags romantiserad bild av stället som såklart är omöjligt att leva upp till. Men det känns väldigt skönt att kunna få genomföra mitt mål jag satte upp när jag var runt 16 år, att ta min examen här. Kanske söker master om några år när detta har sjunkit in, vem vet.

Morgan Andersson, KMH Jz3 -09